

saa farligere ud end første Gang. Jeg blev som lammet af Skræk og stod selvfølgelig straks op. Da Hans vaagnede gjorde han vrøvl over, at jeg var staaet op uden Lægens tilladelse, men da jeg lovede at pakke mig godt ind fandt han sig i det.

Ved 9-tiden kom der igen en forværring, og jeg tænker Klokken har været omkring et Kvarter over 9, da Hans udaandede.

Aa, det var svært for mig kan I tro. Hans selv vidste vist ikke, at han døde, det mente Heerup da ikke. Ligeledes siger Heerup, at Hans fik en let og smuk Død.

Ófatiligt at maðurin var deyður

Det var mig saa ufatteligt, at Hans var død, og det er det endnu. Jeg kan ikke rumme den Tanke, at vi ikke mere skal ses hernede. Han var saa nobel og saa ædel, og jeg elskede ham saa inderligt. Vi var saa lykkelige og havde den mest ubegrænsede Tillid til hinanden. Men det er ogsaa deri, jeg maa hente Trøsten i alle mine smukke Minder og i Bevidstheden om, at saadan som jeg følte mig lykkelig hos Hans, saadan føler jeg ogsaa, at han følte sig lykkelig hos mig. Det er meget værd, nar man har matte skilles saa brat, at der ikke er noget Ord eller Gerning, man gaar og ønsker usagt eller ugjort. Vi har kun gode Minder sammen, og jeg synes ogsaa, at vi har skønnet paa hinanden, og at vi har været sammen om det mest mulige.

Om Eftermiddagen den sidste Dag, da talte vi ikke meget, for jeg var saa bange for at anstrenge ham, men jeg fortalte ham af og til hvor højt jeg elskede ham, og én Gang sagde jeg: "Vi to Hans, vi holder saa meget af hinanden." Dertil svarede han med en saa inderlig Betoning: "Ja, det gør vi!" Det er jeg saa glad for. Ligeledes laa han under det ene Anfald og blev ved at trykke min Haand, tale kunde han ikke. Vi bad ogsaa Fadervor sammen, men vi blev afbrudt, inden vi blev færdige, af nogen som kom ind. Senere turde jeg ikke anstrenge ham med det, men jeg bad det saa højt ved siden af ham. Han vidste den Aften, at det var meget alvorligt, det kunde jeg forstaa, men det kan godt være, at han som Heerup siger, døde uden at vide det.

Naar det skulde saadan være, er jeg saa taknemlig for, at det kom saa brat, at ikke Hans skulde ligge og lide og sørge over at skulde væk fra Drengene og mig. Ligesaa er jeg ogsaa

saa taknemlig for den Styrke jeg fik. Ikke én Gang saa Hans mig græde, jeg vilde saa nødigt forskrække ham.

Ja, nu vil jeg gaa i Seng, det har været svært at skrive alt dette ned, men jeg tror, I gerne vil vide Besked om denne Tid. Nu kan jeg heldigvis sove om Nætterne. De første fem Nætter kunde jeg ikke sove, og faldt jeg i Søvn vaagnede jeg efter én Times Forløb, og saa stod dette hele for mig. Det slog ned i mig som et Stød hver Gang, jeg vaagnede. Nu er det ligesom, at jeg er fortrolig med det selv i Søvn. Jeg har ogsaa nogle gange drømt om Hans. Jeg ønsker, jeg maatte gøre det hver Nat.

Fortsat d. 15.1. 25

Gigga og Johan har ligesom Heerups, Apotkerens og Amtmanden været rørende i denne svære Tid, og jeg maa sige alle vore Venner har vist en Deltagelse og Sorg, som har varmet mig.

Bankin vildi hava Ebbu at taka við

Ja, om mine Fremtidsplaner har jeg jo telegraferet til Eder. Jeg var bange for, at I længstede Eder for, om jeg var gaaet fra Samlingen. Derfor telegraferede jeg det lange Telegram. Gugga (systir Hans), Johan (maður Guggu) og Poul (beiggi Hans) vil, at jeg skal fortsætte Firmaet. Jeg er meget taknemlig for den Tillid de viser mig, og jeg haaber inderligt, at jeg maa være i Stand til at dygtiggøre mig til at magte den stor Opgave. Selv vil jeg det ogsaa helst. Jeg vil saa gerne leve Livet i Hans og mit Hjem midt i alle mine smukke Minder.

Jeg synes ogsaa, at dersom jeg kan magte Opgaven, kan jeg ikke vise Hans større Trofasthed end ved at blive paa min Post og hans Post og maaske bevare Firmaet for vore Dreng. Gud give, at jeg maa være duelig dertil. Jeg faar saa ligesom Hans 5.000 Kr i Rederløn. Amtmanden har fortalt hos Heerups, at hele Bankraadet enstemmigt holdt paa, at jeg burde fortsætte. Det er jo meget Værd, at Banken ogsaa viser mig Tillid. Med hensyn til Dampskibs Expeditionen, da søger jeg den – men tvivler paa, at jeg faar den, da det er Hovedagenturet for hele Øerne. Amtmanden telegraferede straks om ikke at love den bort, da jeg ønskede at søge den, og han anbefalede, at jeg fik den, samt at han vilde skrive nærmere. Jeg ved ogsaa, at han har skrevet. Han har skrevet om Hans i Dimmalætting, hvor han

har udtalt, at Hans var én af hans kæreste Venner paa Færøerne. I de to andre Aviser staar ogsaa smukke Artikler om Hans.

Hvis Onklerne og Tanterne vil læse dette, beder jeg Eder lade dem faa Lov, ligesom Onkel Theodor (forsættisráðharrin), tante Mathilde og Faster. Jeg er nemlig ikke i Stand til at nedskrive det igen.

Til Slut beder jeg Eder gemme Brevet til mig, saa kan det ligge til senere, hvis Drengene gerne vil have det.

Jeg har tænkt at rejse ned en lille Tur, som vi telegraferede om, men det bliver ikke før med Sleipner i Marts. Jeg maa først have ordnet her og sætte mig ind i den daglige Gang paa Kontoret, ligesom jeg ikke kan rejse, før Kutterne er gaaet til Island. Desuden tror jeg, det er lettere for mig at komme hjem igen, naar jeg inden jeg rejser er lidt indlevet i de forandrede Forhold.

Gud ske lov, at jeg har mine to dejlige Dreng, og dejligt er det ogsaa at vide, at jeg har alle I kære derhjemme.

Ikki syrgja yvir sorgina

Ja, jeg er naturligvis dybt bedrøvet. Det kan jeg ikke skjule for Eder. Men I maa ikke sørge over min Sorg, Vor Herre hjælper mig, det føler jeg. Mine Minder mildner saa meget, og Drengene og alt det, der nu bliver at tage fat i, fylder Dagene. Vær ikke bange. Jeg skal nok gøre mig Umage for at tage Pligterne op, og jeg haaber ogsaa, at jeg maa kunde klare det. Jeg har jo god og prøvet Hjælp paa Kontoret, og alle Hans underordnede baade paa Kontoret og i Pakhusene har lovet at blive hos mig og at støtte mig. De holdt saa meget af Hans, og hvor kunde de andet.

De aller kærligste hilsener til Eder mine egne kære Forældre fra Drengene og Eders inderligt hengivne og taknemlige Datter Ebba.

Føroya Fiskaexport

Nú verður lopið fram í tíðina til 30-árin. Í 1936 máttu tey flestu reiðaríni hava akkord, og tað mátti Ebba eisini, og hon greiðir frá í eini frásøgn:

"Disse akkorder gennemførtes ved amtmænd Hilberts bistand og den danske stats offervillighed. Uden denne indsats fra statens side var det blevet katastrofe for den færøske befolkning, hvis levevilkår udelukkende er baseret på fiskeriet. De stramme pengeforhold medførte, at reder-

Lørdag 10. december 1966
Færingernes „dronning“
Fru Ebba Müller fortæller om et halvt hundrede år på Færøerne som DFDS' eneste kvindelige speditør

Om morgenen, når Det Forenede rutebåd lægger ind i Thorshavn, står der altid på kajen en statelig dame, hvis 75 år ikke er til at få øje på. Hun er den første, der får en båd og hilser på kaptajn med Gengin, den smalle grå, der lægger ud til spidsen af Tingman. I dette hus står kontoret og stuer, som da alt blev indrettet for halvtreds år siden, indrettet af en ung dansk pige, netop gift med overrevisionsfører Th. Müller, der samtidig var skapetinde for DFDS. af Det Forenede at fortsætte ekspeditionen, og jeg fortsatte også rederivirksomheden. Nu er min søn Ebba i firmaet, og sønnen holder så hundrede års jubilæum sammen med skibet. — Det var svært at stå ene med

Brot úr grein í Politiken skrivað av Johannes Lindskov Hansen

Ebba gloymdi ikki Lindskov Hansen. Hetta bræv skrivaði hon til hansara sama ár hon doyði. Ebba hevði eina framúr hondskrift

Trúgvir stuðlar á skrivstovuni vóru C.F. Hansen og Peter Egholm

ne for at skaffe den nødvendige kapital solgte til tabsgivende priser. Dette gav naturligvis til resultat, at markedet forringedes. At der måtte sættes en stopper herfor, var man i rederforeningen klar over.

Man enedes om at danne en salgssammenslutning efter dansk andelsmønster, og denne sammenslutning opnåede eneret paa salg af færøsk fisk.

Igen her trådte den danske stat til med den nødvendige kapital. Sammenslutningen fik navnet Føroya Fiskaexport, og

den blev finansieret af Danmarks Fiskeribank. Fiskeribanken indsatte amtmænd Hilbert som sin tilsynsførende ved Fiskaexport, et hverv han røgtede med stor interesse og dygtighed. Jeg blev valgt ind i bestyrelsen, som bestod af tre redere, (hinir vóru Magnus Dahl í Vági og Sámal P. Petersen í Fuglafirði) og vi sad alle tre i bestyrelsen så længe Fiskaexport bestod.

